

Arrest

nr. 314 870 van 16 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96 - 98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P.J. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 24 november 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2022, op 27 april 2023 en op 14 december 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoun-afkomst. U bent geboren op 15 april 2000 te Temrak Awlia. Tot aan uw vertrek woonde u in Temrak Awlia, in het district Charbolak van de provincie Mazere-Sharif. Sinds 2019 bent u verloofd met B.. Zij verblijft heden bij uw ouders. Uw broers en zussen verblijven eveneens in Afghanistan. U stopte na een jaar met school omdat u uw vader moest helpen in de landbouw.

Vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek in de lente van 2018, kreeg uw vader het aan de stok met A., een buurman die recent een stuk grond achter jullie gronden had gekocht. Hij wilde een weg maken die door jullie gronden liep zodoende hij zijn stuk grond vlot kon bereiken met zijn tractor en zijn wagen. Jullie zagen dit niet zitten maar omdat hij als commandant werkzaam was bij de lokale politie, had hij veel macht en konden jullie weinig inbrengen tegen zijn plannen. Uw oom en uw vader hadden hem aangemaand dit niet te doen, waarop hij hen in elkaar sloeg. Hij zette zijn wil dan ook gewoon door. Omdat A. toch doorzette en hij uw vader en oom in elkaar had geslagen, besloot uw oom zich aan te sluiten bij de taliban. Via een contact in het dorp kwam uw oom te weten dat de neef van A. in het dorp was. Samen met enkele talibs bracht uw oom als wraak de neef om het leven. Een vriend die bij de neef was, had u echter opgemerkt toen zij onderweg waren. Hij vertelde A. dat hij u gezien had en u hen verraden moest hebben. Uw oom raadde uw vader aan om het huis te verlaten. Uw vader was echter van mening dat zijn leeftijd hem vrijwaarde van geweld en stuurde enkel u naar een oom langs moederskant. Die nacht trok A. naar uw thuis om uw vader in elkaar te slaan. Ze namen hem mee naar het checkpoint en vroegen uw vader om u over te dragen. Na een week werd hij vrijgelaten na een interventie van de ouderen. Hierop besloot uw oom dat het beter was dat u het land zou verlaten. Hetgeen u de volgende ochtend ook effectief deed. Sinds uw vertrek is uw oom om het leven gekomen tijdens een raid van de Afghaanse veiligheidstroepen en A. op de taliban. Uw vader wordt nog geregeld benaderd met de boodschap dat men u nooit zal laten gaan.

Via Iran trok u naar Turkije, alwaar u twee jaar lang verbleef. U ging er aan de slag met het oog op de financiering van uw verdere reis. Vervolgens bracht u twee maanden door in Griekenland alvorens verder te reizen via Macedonië naar Servië. Na een verblijf van zes maanden trok u verder naar Bosnië, alwaar u vier maanden verbleef. Vervolgens trok u verder naar Kroatië en Slovenië om zo naar Italië te trekken. Daar werd u echter teruggestuurd naar Slovenië, alwaar u op 28 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte dit verzoek echter niet af en trok wederom richting Italië en Frankrijk, alwaar u een week verbleef. Op 24 november 2020 maakte u ten overstaan van de Belgische asielautoriteiten uw nood aan bescherming kenbaar.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door A. ten gevolge van de twist die jullie familie met hem heeft gehad in het verleden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door A., een commandant van de lokale politie in uw dorp, ten gevolge van een twist die jullie familie vier jaar geleden met hem heeft gehad (notities persoonlijk onderhoud, 18 februari 2022, p. 12).

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 8 december 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoont dat u een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij **21,5 jaar** met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en werd uw geboortedatum aangepast van 15/7/2003 naar 15/4/2000. In Slovenië had u immers verklaard dat u geboren bent op 15 april 2000 (Dublin Unit Slovenië), wat u ten tijde van uw verzoek aldaar reeds meerderjarig maakte. Ondanks de vaststellingen van de Dienst Voogdij aangaande uw leeftijd blijft u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij uw initieel verklaarde leeftijd (CGVS 1 p. 8; verklaring DVZ, 1/2/2021, vraag 4). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw verklaarde leeftijd doet besluiten dat u doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs drie jaar ouder bent,

verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw betrachting om op al deze punten de asielinstanties te misleiden doet ernstig afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming.

Voorts legt u slechts een kopie van uw taskara neer waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Dat u het origineel niet zou kunnen krijgen omwille van de onrusten in het land (CGVS 1 p. 7), kan niet weerhouden worden als uitleg voor het ontbreken van het stuk. U had reeds in februari 2021, een half jaar voordat de taliban de macht grepen, immers uw interview bij de DVZ, hetgeen u ruimschoots de tijd gaf om de nodige stukken te verzamelen voor zover u die niet in uw bezit zou hebben. Dat het niet gelukt zou zijn (CGVS 1 p. 8) is dan ook weinig ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij spontaan een oprechte inspanning levert om alle elementen en documenten aan te brengen die zijn identiteit kunnen staven. Tenslotte moet er op gewezen worden dat het merkwaardig is dat u zich op uw sociale media uitteft met een andere familienaam (CGVS 1 p. 3; CGVS 3, 14/12/2023, p. 5, 6). Dat u die naam leuk vond (CGVS 1 p. 3; CGVS 3 p. 6) is weinig overtuigend in het licht van bovenstaande vaststellingen en zet eens te meer vraagtekens bij uw verklaringen aangaande uw identiteit. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen omtrent het ontbreken van authentieke documenten aangaande uw identiteit alsook de vaststelling dat u de asielautoriteiten aan wie u bescherming vraagt doelbewust misleidde over kernelementen van uw identiteit, moet er besloten worden dat nalaat uw verklaarde identiteit aannemelijk te maken, hetgeen het geloof in uw nood aan bescherming ernstig aantast.

Ook met betrekking tot uw scholingsniveau laat u na consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u bij uw aanmelding niet naar school geweest te zijn (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Dat niemand u dit gevraagd zou hebben, is niet ernstig (notities persoonlijk onderhoud CGVS 3, p. 7). Eveneens stelde u aldaar niet te kunnen schrijven en slechts een beetje te kunnen lezen en rekenen. Tijdens uw interview bij de DVZ, verklaarde u dan weer een jaar naar school geweest te zijn (verklaringen DVZ, 1/2/2021, vraag 11), hetgeen u tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaalt (CGVS 1 p. 10; CGVS 3 p. 6). Ook verklaart u tijdens dit laatste interview dat u in staat bent om naast Pashtou, ook Dari en Turks te spreken en blijkt u een boodschap te kunnen schrijven op uw telefoon in het Pashtou en in het Dari (CGVS 1 p. 10; CGVS 3 p. 8). Het mag opmerkelijk wezen dat u in staat bent om te schrijven en uzelf talen aan te leren zonder dat u een noemenswaardig scholingsniveau heeft meegekregen (CGVS 1 p. 10; CGVS 3 p. 8). Tevens is het bevreemdend dat uw vader u pas twee jaar voor vertrek opeens zou inschrijven in een school hoewel er in het verleden wel degelijk scholen aanwezig waren in uw omgeving (CGVS 3 p. 6, 7). Zelf kan u de plotse noodzaak van uw scholing evenmin duiden (CGVS 3 p. 6). U was toen immers ongeveer 16 jaar, uw vrouw werd reeds voor u gekozen (CGVS 3 p. 4) en u moest naar eigen zeggen uw vader helpen. Dat hij u net dan zou inschrijven als oudste zoon, van wie er binnen de Afghaanse cultuur verwacht kan worden dat hij het levensonderhoud van de familie op zijn schouders zou nemen, is weinig ernstig. Verwacht kan worden dat uw vader er alles aan zou doen om u voor te bereiden op het landbouwleven zodoende u, als oudste zoon, de fakkel zou kunnen overnemen. Dat hij u in dit licht opeens zou inschrijven in een school om u een jaar later te laten stoppen (CGVS 3 p. 6), kan geenszins gevolgd worden. Het geheel van voorgaande zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen aangaande uw onderwijsniveau. Uw onvermogen om consistente verklaringen over uw schoolloopbaan af te leggen doet dan ook zeer sterk afbreuk aan uw voorstelling van uw levensomstandigheden in Afghanistan.

Ook de levensomstandigheden die u zichzelf toeschrijft kunnen niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u verklaarde gestopt te zijn met school omdat u uw vader moest helpen (CGVS 1 p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hem louter hielp door eten en materialen te brengen (CGVS 1 p. 10; CGVS 2 p. 4, 5, 11; CGVS 3 p. 7, 8). Er kan niet ingezien worden dat u voor zulke taken diende te stoppen met school, noch dat deze dagbesteding als volwaardig wordt aanzien voor een circa zestienjarige in de Afghaanse overlevingscultuur. Niet in het minst aangezien uw vader intussen meerdere landbouwers in dienst had (CGVS 3 p. 3) en er verwacht kan worden dat hij de voorkeur zou geven aan het tewerkstellen van zijn zoon in plaats van de familiale inkomsten in te perken door derden in dienst te nemen. Dat u maar net groot genoeg was om eten te brengen, is niet ernstig. U was ongeveer 18 jaar toen u vertrok uit Afghanistan (CGVS 3 p. 7). Dat u dan louter zou ingezet worden om eten en wat materiaal te brengen, is geenszins ernstig. Overigens kan er van uw vader verwacht worden dat hij u met het oog op de toekomst ook stelselmatig zou willen opleiden. Niet in het minst in het licht van uw verklaring dat uw vader wel personeel inschakelde waardoor een deel van de inkomsten van uw vader vloeiden naar dorpingen die hem hielpen op het veld en het wel degelijk de bedoeling was u grond te schenken (CGVS 2 p. 4, 5; CGVS 3 p. 8, 9). Ook bleek er voor u een toekomst uitgestippeld te zijn waarbij er reeds een vrouw voor u gevonden was (CGVS 3 p. 4). Verwacht kan worden dat uw vader u dan ook zou voorbereiden op de rol en de verantwoordelijkheid die u te wachten stond. Niet in het minst daar u zelf stelt dat uw vader stilaan te oud werd (CGVS 3 p. 10). Dat hij in dit kader vrede had met uw betrokkenheid als koerierdienst en u verder wat ging spelen (CGVS 3 p. 7, 14), is allerm minst overtuigend en breekt het geloof dat u opgroeide binnen een landbouwfamilie af.

In het kader van uw vermeende landbouwprofiel valt het voorts op dat uw kennis dienaangaande beperkt is, wat mag verbazen als landbouwerszoon die eveneens tijd doorbracht op het veld. Zo blijft u danig op de vlakte aangaande het telen van gewassen (CGVS 3 p. 3, 4, 9). Ook valt het op dat u geen indicatie kan geven van de hoeveelheid oogst jullie gemiddeld binnen haalden (CGVS 3 p. 9), wat toch verwacht mag worden van iemand die binnen een landbouwgezin opgroeide. Ook aangaande de inkomsten die jullie uit

jullie landbouwactiviteiten haalden, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 3 p. 9), wat eveneens bevreemdend is daar voorgaande de enige bron van inkomsten voor uw familie vormde. Voorts kan u niet duiden hoe een seizoen op jullie gronden er uit zag (CGVS 3 p. 10). Nochtans kan er van u, iemand die dagelijks naar het veld trok, verwacht worden dat u een en ander hierover zou kunnen vertellen. Gevraagd naar de elementen die belangrijk zijn bij het telen van de gewassen op jullie vermeende veld, kan u evenmin een antwoord geven (CGVS 3 p. 10). De vaststelling dat uw landbouwkennis uiterst beperkt blijkt te zijn, breekt uw these binnen een landbouwfamilie te zijn opgegroeid eens te meer af.

Het geheel dat voorafgaat noopt ertoe te besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw levensomstandigheden in Afghanistan en uw landbouwprofiel aannemelijk te maken. Waar u hier niet in slaagt, moeten er eveneens vraagtekens gezet worden bij uw vermeende problemen in Afghanistan, dewelke hun grondslag vinden bij een conflict omtrent jullie vermeende landbouwgrond.

Hiertoe valt het op dat hoewel uw familie verwikkeld zou zijn geweest in een grondconflict met commandant A. uw kennis over deze persoon beperkt is. Zo kan u niet duiden hoeveel grond hij in portefeuille had (CGVS 3 p. 12). Kennelijk kan u niet eens duiden van tot welke stam hij behoort (CGVS 3 p. 12), hetgeen in tegenstelling tot uw bewering (CGVS 3 p. 12) wel degelijk als kennis beschouwd mag worden binnen de Afghaanse stammencultuur. Voorts is het opvallend dat u zijn gezinssamenstelling niet kan schetsen. U meent wel dat hij twee zonen heeft en u denkt dat hij ook een dochter heeft, maar hun namen kent u niet en zeker dat ze jonger dan u zijn bent u ook niet (CGVS 3 p. 12). Indien hij daadwerkelijk een machtige man in jullie dorp was (CGVS 3 p. 12, 13), kan zulks evenwel verwacht worden. Zelfs aangaande de mensen die zijn grond bewerkte kan u niets vertellen (CGVS 3 p. 12, 13), hetgeen eveneens verwacht kan worden binnen de situatieschets die u ophangt. In het licht van uw vermeende problemen kan er verwacht worden dat u over een goede kennis van uw belager zou beschikken. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt uw verklaringen eens te meer.

Ook over de bewuste weg die commandant Amman bouwde op jullie grond, en waarin de oorzaak van uw problemen berust, legt u vreemde verklaringen af. Zo bleek u initieel niet te weten hoe lang deze weg zou zijn (CGVS 2 p. 12) maar komt u in uw derde onderhoud opeens met een inschatting van de grootte van de weg (CGVS 3 p. 13). Het geheel van voorgaande is uiterst vreemd. Gelet op het gegeven dat u dit grondconflict aanwijst als oorzaak van uw problemen in Afghanistan en vlucht uit het land, mag er verwacht worden dat u een betere kennis hieromtrent kan weergeven. Indien u en uw familie daadwerkelijk in zulk conflict verzeild geraakten, kan er verwacht worden dat dit jullie leven zou beheersen. In dat kader valt er dan ook niet te begrijpen dat uw kennis aangaande het grondconflict beperkt is. Bijgevolg brokkelt u het geloof in uw verklaringen dienaangaande verder af.

Voorts dient opgemerkt te worden dat ook de houding die u A. toeschrijft, weinig overtuigend is. Zo kan er niet ingezien worden dat hij uw vader, gelet op de zware beschuldiging die u toegewezen kreeg (CGVS 1 p. 13) zou laten gaan zonder enig zicht te hebben op u en zonder voorwaarden te stellen (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 13, 14, 15; CGVS 3 p. 3). Dat de ouderen kwamen onderhandelen, doet niets af aan deze vaststelling. Er dient overigens op gewezen te worden dat het zeer vreemd is dat u niet eens zou weten welke ouderen juist onderhandelden (CGVS 2 p. 15). U stelt immers zelf dat A. veel macht had en niemand hem iets kon doen (CGVS 1 p. 12, 14, 16; CGVS 2 p. 11). Dat uw vader diende te beloven u uit te leveren, is evenmin overtuigend (CGVS 3 p. 3). Er kan immers verwacht worden dat A. zou anticiperen op een mogelijke vlucht. Door uw vader te laten beschikken met voornoemde belofte, liep hij het risico dat u en mogelijk uw vader zelf de benen zouden nemen. Gelet op het beruchte karakter dat u de commandant toeschrijft, kan er verwacht worden dat hij uw vader als pasmunt voor u zou gebruiken en hem geenszins zonder meer zou laten beschikken. In het licht van voorgaande alsook uw vertrek uit Afghanistan kan er evenmin ingezien worden dat indien A. daadwerkelijk zijn neef wilde wreken (CGVS 1 p. 12, 17) tot op heden, vier jaar na datum, uw vader ondanks enkele aansprekingen (CGVS 1 p. 13; CGVS 3 p. 2, 3) buiten schot laat (CGVS 1 p. 14; CGVS 2 p. 14). Dat hij louter zijn focus op u zou hebben (CGVS 3 p. 3, 14), is weinig ernstig gezien de hierboven aangehaalde omstandigheden. Gelet op het gegeven dat u niet werd overgedragen (CGVS 1 p. 12) kan er verwacht worden dat A. zijn pijlen op uw familie zou richten. Dat dit tot op heden niet gebeurde, en uw vader tot op vandaag kennelijk zijn gang kan gaan in uw dorp en op zijn land (CGVS 1 p. 9; CGVS 2 p. 4; CGVS 3 p. 3, 9, 14), doet dan ook verder afbreuk aan het geloof in uw problemen in Afghanistan.

Zo ook uw verklaringen aangaande de passieve houding van uw vader. Hiertoe kan er niet begrepen worden dat uw vader het probleem niet ter sprake zou proberen te brengen bij dorpsouderen (CGVS 1 p. 16). Dat uw vader naar niemand zou kunnen gaan in het kader van jullie probleem met A. (CGVS 1 p. 16), is weinig ernstig. U stelt immers zelf dat dorpsouderen de vrijlating van uw vader onderhandelden (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 13, 15; CGVS 3 p. 13). Als zij in staat zijn om dat te doen, kan er niet ingezien worden waarom zij in dit probleem niet konden bemiddelen. Het mag verbazen dat hij het niet eens overwogen heeft. Zo ook het gegeven dat hij niet met de taliban zou willen spreken over het conflict omdat hij het niet zou willen uitrekken (CGVS 1 p. 18). Indien het conflict daadwerkelijk tot op vandaag zou duren en er reeds mensen sneuvelen, is het niet ondenkbaar om de troefkaart van de taliban, die uw familie via uw oom zou hebben, uit te spelen (CGVS 1 p. 18). Niet in het minst wanneer voorgenoemde de macht in Afghanistan hebben overgenomen en A. zijn persoonlijke macht gefnuikt werd (CGVS 1 p. 18; CGVS 2 p. 14). Het passieve gedrag dat u uw vader toeschrijft, valt dan ook evenmin te rijmen met de houding van iemand in de door u verklaarde situatie. Voorts is het wel hoogst opmerkelijk dat je vader als vanouds terugkeerde naar de orde van de dag, hoewel de

belager waarvoor u op de vlucht sloeg tot heden in jullie dorp woont en nog steeds zijn grond heeft achter die van jullie (CGVS 1 p. 12, 13, 18; CGVS 2 p. 4, 12, 14; CGVS 3 p. 3, 9, 14; verklaringen DVZ, 01/02/2021, vraag 13). Indien hij jullie daadwerkelijk viseerde kan er verwacht worden dat uw vader enige actie onderneemt om afstand tussen hem, zijn familie en de beruchte commandant in te bouwen. Dat hij kennelijk zijn gang kan gaan, net zoals hij dat vroeger deed, breekt het geloof in het bestaan van uw problemen verder af. Dat hij uw vader niets meer zou doen omdat hij geen problemen meer wil (CGVS 2 p. 14), staat haaks op uw algehele vluchtrelaas waarin u stelt te vrezen door hem gedood te worden. Bovendien bleek uw vader u na uw vlucht ook nog verloofd te hebben en dusdanig het nodige geregeld te hebben (CGVS 1 p. 5; CGVS 2 p. 7; CGVS 3 p. 4). Voor iemand die danig in de knoop ligt met een toen machtige politie commandant in zijn regio, mag zulks verbazen. Er kan verwacht worden dat hij zich eerder terughoudend zou opstellen en zijn blik op de toekomst eerder zou richten op de veiligheid van zichzelf en zijn gezin in plaats van zijn zoon te verlossen wanneer die nog maar net zijn thuisland is moeten ontvluchten (CGVS 1 p. 5; CGVS 2 p. 7; CGVS 3 p. 4, 5). Niet in het minst wanneer jullie nog elders familie hebben (CGVS 3 p. 13). Het geheel van het door u verklaarde gedrag dat je aan je vader toeschrijft brokkelt het geloof in je verklaringen eens te meer af en brengt je verzoek om internationale bescherming verder in het gedrang.

Tenslotte moet er nog gewezen worden op uw houding na aankomst in Europa, dewelke eens te meer ernstige vraagtekens bij uw verklaringen zet. Zo blijkt u doorheen verschillende Europese landen gereisd te zijn zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaringen DVZ, vraag 32; CGVS 1 p. 6). Dat u voor zichzelf besloten had om naar België te komen (CGVS 1 p. 6) kan uw houding niet vergoelijken. Er kan immers redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat uw persoonlijke smaak ondergeschikt is aan het verkrijgen van bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Zelfs wanneer u de kans geboden kreeg om uw nood aan bescherming toe te lichten bij de Sloveense autoriteiten, dewelke u eveneens van onderdak voorzagen (Dublin Unit Slovenië), koos u ervoor om deze autoriteiten te misleiden (CGVS 1 p. 8) en het opvangcentrum te verlaten nog voor uw verzoek kon worden onderzocht en uw verzoek verder behandeld kon worden (Dublin Unit Slovenië). Dergelijk gedrag valt niet te rijmen met wat er van een persoon met een nood aan internationale bescherming verwacht mag worden. Zo ook de vaststelling dat u ondanks een verblijf van een week in Frankrijk, wederom kiest om geen verzoek om bescherming in te dienen maar uw verblijf gebruikte om te rusten (CGVS 1 p. 6), wat niet te rijmen valt met de houding van iemand die nood heeft aan de bescherming van een derde land. Voorgaande doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situ

[ation_update.pdf](#), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/>)

[sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld

aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven heeft u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Niet in het minst daar u in een rurale omgeving opgroeide. Voorgaande blijkt ook uit het gegeven dat u de verlovings

in uw naam gedaan werd en reeds als kind gepland stond, hoewel u haar van haar noch pluim blijkt te kennen, onderschrijft omdat dit de gang van zaken is binnen de Afghaanse cultuur (CGVS 3 p. 4, 5). Bovendien staat u regelmatig in contact met uw familie (CGVS 3 p. 3) en blijkt u zich in België ook uitsluitend te omringen met Afghanen (CGVS 3 p. 15). Naast uw werk in België en wat sportactiviteiten, blijkt u zich nog toe te leggen op het praktiseren van uw geloof (CGVS 3 p. 15). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat uw verblijf in Europa ertoe geleid zou hebben dat uw opvattingen, zienswijzen of gedachtegang gewijzigd zouden zijn zodoende u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De taskara die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De authenticiteit van het stuk werd reeds in het kader van uw verklaringen aangaande uw identiteit en leeftijd in vraag gesteld. Bovendien legt u slechts een kopie van uw taskara neer, waardoor het stuk bewijswaarde mist. Hier kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is.

Voor het overige legt u geen enkel stuk neer waarmee u uw afkomst uit Afghanistan of uw problemen aldaar staakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op het "Verbod van willekeur", alsook op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022;
- het rapport "Afghanistan Country Focus" van EUAA van december 2023;

- het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024;
- het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van Cedoca van 14 december 2023;
- het rapport “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 2 februari 2024.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “EASO Afghanistan Security Situation Update” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota documenten neer “die bewijzen dat hij hier al meer dan 2 jaar vast werk heeft, opleiding volgt en zeer goed geïntegreerd en aanvaard wordt”.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij zijn vroegere buurman vreest omwille van een conflict tussen deze buurman en verzoekers familie. De buurman was een machtige politieman. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

"Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door A., een commandant van de lokale politie in uw dorp, ten gevolge van een twist die jullie familie vier jaar geleden met hem heeft gehad (notities persoonlijk onderhoud, 18 februari 2022, p. 12). Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 8 december 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002,

zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij **21,5 jaar** met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en werd uw geboortedatum aangepast van 15/7/2003 naar 15/4/2000. In Slovenië had u immers verklaard dat u geboren bent op 15 april 2000 (Dublin Unit Slovenië), wat u ten tijde van uw verzoek aldaar reeds meerderjarig maakte. Ondanks de vaststellingen van de Dienst Voogdij aangaande uw leeftijd blijft u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij uw initieel verklaarde leeftijd (CGVS 1 p. 8; verklaring DVZ, 1/2/2021, vraag 4). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw verklaarde leeftijd doet besluiten dat u doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs drie jaar ouder bent, verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw betrachting om op al deze punten de asielinstanties te misleiden doet ernstig afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming.

Voorts legt u slechts een kopie van uw taskara neer waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Dat u het origineel niet zou kunnen krijgen omwille van de onrusten in het land (CGVS 1 p. 7), kan niet weerhouden worden als uitleg voor het ontbreken van het stuk. U had reeds in februari 2021, een half jaar voordat de Taliban de macht grepen, immers uw interview bij de DVZ, hetgeen u ruimschoots de tijd gaf om de nodige stukken te verzamelen voor zover u die niet in uw bezit zou hebben. Dat het niet gelukt zou zijn (CGVS 1 p. 8) is dan ook weinig ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij spontaan een oprechte inspanning levert om alle elementen en documenten aan te brengen die zijn identiteit kunnen staven. Tenslotte moet er op gewezen worden dat het merkwaardig is dat u zich op uw sociale media uitteffert met een andere familienaam (CGVS 1 p. 3; CGVS 3, 14/12/2023, p. 5, 6). Dat u die naam leuk vond (CGVS 1 p. 3; CGVS 3 p. 6) is weinig overtuigend in het licht van bovenstaande vaststellingen en zet eens te meer vraagtekens bij uw verklaringen aangaande uw identiteit. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen omtrent het ontbreken van authentieke documenten aangaande uw identiteit alsook de vaststelling dat u de asielautoriteiten aan wie u bescherming vraagt doelbewust misleidde over kernelementen van uw identiteit, moet er besloten worden dat nalaat uw verklaarde identiteit aannemelijk te maken, hetgeen het geloof in uw nood aan bescherming ernstig aantast.

Ook met betrekking tot uw scholingsniveau laat u na consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u bij uw aanmelding niet naar school geweest te zijn (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Dat niemand u dit gevraagd zou hebben, is niet ernstig (notities persoonlijk onderhoud CGVS 3, p. 7). Eveneens stelde u aldaar niet te kunnen schrijven en slechts een beetje te kunnen lezen en rekenen. Tijdens uw interview bij de DVZ, verklaarde u dan weer een jaar naar school geweest te zijn (verklaringen DVZ, 1/2/2021, vraag 11), hetgeen u tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaalt (CGVS 1 p. 10; CGVS 3 p. 6). Ook verklaart u tijdens dit laatste interview dat u in staat bent om naast Pashtou, ook Dari en Turks te spreken en blijkt u een boodschap te kunnen schrijven op uw telefoon in het Pashtou en in het Dari (CGVS 1 p. 10; CGVS 3 p. 8). Het mag opmerkelijk wezen dat u in staat bent om te schrijven en uzelf talen aan te leren zonder dat u een noemenswaardig scholingsniveau heeft meegekregen (CGVS 1 p. 10; CGVS 3 p. 8). Tevens is het bevreemdend dat uw vader u pas twee jaar voor vertrek opeens zou inschrijven in een school hoewel er in het verleden wel degelijk scholen aanwezig waren in uw omgeving (CGVS 3 p. 6, 7). Zelf kan u de plotse noodzaak van uw scholing evenmin duiden (CGVS 3 p. 6). U was toen immers ongeveer 16 jaar, uw vrouw werd reeds voor u gekozen (CGVS 3 p. 4) en u moest naar eigen zeggen uw vader helpen. Dat hij u net dan zou inschrijven als oudste zoon, van wie er binnen de Afghaanse cultuur verwacht kan worden dat hij het levensonderhoud van de familie op zijn schouders zou nemen, is weinig ernstig. Verwacht kan worden dat uw vader er alles aan zou doen om u voor te bereiden op het landbouwleven zodoende u, als oudste zoon, de fakkel zou kunnen overnemen. Dat hij u in dit licht opeens zou inschrijven in een school om u een jaar later te laten stoppen (CGVS 3 p. 6), kan geenszins gevolgd worden. Het geheel van voorgaande zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen aangaande uw onderwijsniveau. Uw onvermogen om consistente verklaringen over uw schoolloopbaan af te leggen doet dan ook zeer sterk afbreuk aan uw voorstelling van uw levensomstandigheden in Afghanistan.

Ook de levensomstandigheden die u zichzelf toeschrijft kunnen niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u verklaarde gestopt te zijn met school omdat u uw vader moest helpen (CGVS 1 p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hem louter hielp door eten en materialen te brengen (CGVS 1 p. 10; CGVS 2 p. 4, 5, 11; CGVS 3 p. 7, 8). Er kan niet ingezien worden dat u voor zulke taken diende te stoppen met school, noch dat deze dagbesteding als volwaardig wordt aanzien voor een circa zestienjarige in de Afghaanse overlevingscultuur. Niet in het minst aangezien uw vader intussen meerdere landbouwers in dienst had (CGVS 3 p. 3) en er verwacht kan worden dat hij de voorkeur zou geven aan het tewerkstellen van zijn zoon in plaats van de familiale inkomsten in te perken door derden in dienst te nemen. Dat u maar net groot genoeg was om eten te brengen, is niet ernstig. U was ongeveer 18 jaar toen u vertrok uit Afghanistan (CGVS 3 p. 7). Dat u dan louter zou ingezet worden om eten en wat materiaal te brengen, is geenszins ernstig. Overigens kan er van uw vader verwacht worden dat hij u met het oog op de toekomst ook stelselmatig zou willen opleiden. Niet in het minst in het licht van uw verklaring dat uw vader wel personeel

inschakelde waardoor een deel van de inkomsten van uw vader vloeiden naar dorpelingen die hem hielpen op het veld en het wel degelijk de bedoeling was u grond te schenken (CGVS 2 p. 4, 5; CGVS 3 p. 8, 9). Ook bleek er voor u een toekomst uitgestippeld te zijn waarbij er reeds een vrouw voor u gevonden was (CGVS 3 p. 4). Verwacht kan worden dat uw vader u dan ook zou voorbereiden op de rol en de verantwoordelijkheid die u te wachten stond. Niet in het minst daar u zelf stelt dat uw vader stilaan te oud werd (CGVS 3 p. 10). Dat hij in dit kader vrede had met uw betrokkenheid als koerierdienst en u verder wat ging spelen (CGVS 3 p. 7, 14), is allerm minst overtuigend en breekt het geloof dat u opgroeide binnen een landbouwfamilie af.

In het kader van uw vermeende landbouwprofiel valt het voorts op dat uw kennis dienaangaande beperkt is, wat mag verbazen als landbouwerszoon die eveneens tijd doorbracht op het veld. Zo blijft u danig op de vlakke aangaande het telen van gewassen (CGVS 3 p. 3, 4, 9). Ook valt het op dat u geen indicatie kan geven van de hoeveelheid oogst jullie gemiddeld binnen haalden (CGVS 3 p. 9), wat toch verwacht mag worden van iemand die binnen een landbouwgezin opgroeide. Ook aangaande de inkomsten die jullie uit jullie landbouwactiviteiten haalden, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 3 p. 9), wat eveneens bevreemdend is daar voorgaande de enige bron van inkomsten voor uw familie vormde. Voorts kan u niet duiden hoe een seizoen op jullie gronden er uit zag (CGVS 3 p. 10). Nochtans kan er van u, iemand die dagelijks naar het veld trok, verwacht worden dat u een en ander hierover zou kunnen vertellen. Gevraagd naar de elementen die belangrijk zijn bij het telen van de gewassen op jullie vermeende veld, kan u evenmin een antwoord geven (CGVS 3 p. 10). De vaststelling dat uw landbouwkennis uiterst beperkt blijkt te zijn, breekt uw these binnen een landbouwfamilie te zijn opgegroeid eens te meer af.

Het geheel dat voorafgaat noopt ertoe te besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw levensomstandigheden in Afghanistan en uw landbouwprofiel aannemelijk te maken. Waar u hier niet in slaagt, moeten er eveneens vraagtekens gezet worden bij uw vermeende problemen in Afghanistan, dewelke hun grondslag vinden bij een conflict omtrent jullie vermeende landbouwgrond.

Hiertoe valt het op dat hoewel uw familie verwikkeld zou zijn geweest in een grondconflict met commandant A. uw kennis over deze persoon beperkt is. Zo kan u niet duiden hoeveel grond hij in portefeuille had (CGVS 3 p. 12). Kennelijk kan u niet eens duiden van tot welke stam hij behoort (CGVS 3 p. 12), hetgeen in tegenstelling tot uw bewering (CGVS 3 p. 12) wel degelijk als kennis beschouwd mag worden binnen de Afghaanse stammencultuur. Voorts is het opvallend dat u zijn gezinssamenstelling niet kan schetsen. U meent wel dat hij twee zonen heeft en u denkt dat hij ook een dochter heeft, maar hun namen kent u niet en zeker dat ze jonger dan u zijn bent u ook niet (CGVS 3 p. 12). Indien hij daadwerkelijk een machtige man in jullie dorp was (CGVS 3 p. 12, 13), kan zulks evenwel verwacht worden. Zelfs aangaande de mensen die zijn grond bewerkte kan u niets vertellen (CGVS 3 p. 12, 13), hetgeen eveneens verwacht kan worden binnen de situatieschets die u ophangt. In het licht van uw vermeende problemen kan er verwacht worden dat u over een goede kennis van uw belager zou beschikken. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt uw verklaringen eens te meer.

Ook over de bewuste weg die commandant Amman bouwde op jullie grond, en waarin de oorzaak van uw problemen berust, legt u vreemde verklaringen af. Zo bleek u initieel niet te weten hoe lang deze weg zou zijn (CGVS 2 p. 12) maar komt u in uw derde onderhoud opeens met een inschatting van de grootte van de weg (CGVS 3 p. 13). Het geheel van voorgaande is uiterst vreemd. Gelet op het gegeven dat u dit grondconflict aanwijst als oorzaak van uw problemen in Afghanistan en vlucht uit het land, mag er verwacht worden dat u een betere kennis hieromtrent kan weergeven. Indien u en uw familie daadwerkelijk in zulk conflict verzeild geraakten, kan er verwacht worden dat dit jullie leven zou beheersen. In dat kader valt er dan ook niet te begrijpen dat uw kennis aangaande het grondconflict beperkt is. Bijgevolg brokkelt u het geloof in uw verklaringen dienaangaande verder af.

Voorts dient opgemerkt te worden dat ook de houding die u A. toeschrijft, weinig overtuigend is. Zo kan er niet ingezien worden dat hij uw vader, gelet op de zware beschuldiging die u toegewezen kreeg (CGVS 1 p. 13) zou laten gaan zonder enig zicht te hebben op u en zonder voorwaarden te stellen (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 13, 14, 15; CGVS 3 p. 3). Dat de ouderen kwamen onderhandelen, doet niets af aan deze vaststelling. Er dient overigens op gewezen te worden dat het zeer vreemd is dat u niet eens zou weten welke ouderen juist onderhandelden (CGVS 2 p. 15). U stelt immers zelf dat A. veel macht had en niemand hem iets kon doen (CGVS 1 p. 12, 14, 16; CGVS 2 p. 11). Dat uw vader diende te beloven u uit te leveren, is evenmin overtuigend (CGVS 3 p. 3). Er kan immers verwacht worden dat A. zou anticiperen op een mogelijke vlucht. Door uw vader te laten beschikken met voornoemde belofte, liep hij het risico dat u en mogelijk uw vader zelf de benen zouden nemen. Gelet op het beruchte karakter dat u de commandant toeschrijft, kan er verwacht worden dat hij uw vader als pasmunt voor u zou gebruiken en hem geenszins zonder meer zou laten beschikken. In het licht van voorgaande alsook uw vertrek uit Afghanistan kan er evenmin ingezien worden dat indien A. daadwerkelijk zijn neef wilde wreken (CGVS 1 p. 12, 17) tot op heden, vier jaar na datum, uw vader ondanks enkele aansprekingen (CGVS 1 p. 13; CGVS 3 p. 2, 3) buiten schot laat (CGVS 1 p. 14; CGVS 2 p. 14). Dat hij louter zijn focus op u zou hebben (CGVS 3 p. 3, 14), is weinig ernstig gezien de hierboven aangehaalde omstandigheden. Gelet op het gegeven dat u niet werd overgedragen (CGVS 1 p. 12) kan er verwacht worden dat A. zijn pijlen op uw familie zou richten. Dat dit tot op heden niet gebeurde, en uw vader tot op vandaag kennelijk zijn gang kan gaan in uw dorp en op zijn land (CGVS 1 p. 9; CGVS 2 p. 4; CGVS 3 p. 3, 9, 14), doet dan ook verder afbreuk aan het geloof in uw problemen in Afghanistan.

Zo ook uw verklaringen aangaande de passieve houding van uw vader. Hiertoe kan er niet begrepen worden dat uw vader het probleem niet ter sprake zou proberen te brengen bij dorpsouderen (CGVS 1 p. 16). Dat uw vader naar niemand zou kunnen gaan in het kader van jullie probleem met A. (CGVS 1 p. 16), is weinig ernstig. U stelt immers zelf dat dorpsouderen de vrijlating van uw vader onderhandelden (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 13, 15; CGVS 3 p. 13). Als zij in staat zijn om dat te doen, kan er niet ingezien worden waarom zij in dit probleem niet konden bemiddelen. Het mag verbazen dat hij het niet eens overwogen heeft. Zo ook het gegeven dat hij niet met de taliban zou willen spreken over het conflict omdat hij het niet zou willen uittrekken (CGVS 1 p. 18). Indien het conflict daadwerkelijk tot op vandaag zou duren en er reeds mensen sneuvelden, is het niet ondenkbaar om de troefkaart van de taliban, die uw familie via uw oom zou hebben, uit te spelen (CGVS 1 p. 18). Niet in het minst wanneer voornoemde de macht in Afghanistan hebben overgenomen en A. zijn persoonlijke macht gefnuikt werd (CGVS 1 p. 18; CGVS 2 p. 14). Het passieve gedrag dat u uw vader toeschrijft, valt dan ook evenmin te rijmen met de houding van iemand in de door u verklaarde situatie. Voorts is het wel hoogst opmerkelijk dat je vader als vanouds terugkeerde naar de orde van de dag, hoewel de belager waarvoor u op de vlucht sloeg tot heden in jullie dorp woont en nog steeds zijn grond heeft achter die van jullie (CGVS 1 p. 12, 13, 18; CGVS 2 p. 4, 12, 14; CGVS 3 p. 3, 9, 14; verklaringen DVZ, 01/02/2021, vraag 13). Indien hij jullie daadwerkelijk viseerde kan er verwacht worden dat uw vader enige actie onderneemt om afstand tussen hem, zijn familie en de beruchte commandant in te bouwen. Dat hij kennelijk zijn gang kan gaan, net zoals hij dat vroeger deed, breekt het geloof in het bestaan van uw problemen verder af. Dat hij uw vader niets meer zou doen omdat hij geen problemen meer wil (CGVS 2 p. 14), staat haaks op uw algehele vluchtrelaas waarin u stelt te vrezen door hem gedood te worden. Bovendien bleek uw vader u na uw vlucht ook nog verloofd te hebben en dusdanig het nodige geregeld te hebben (CGVS 1 p. 5; CGVS 2 p. 7; CGVS 3 p. 4). Voor iemand die danig in de knoop ligt met een toen machtige politie commandant in zijn regio, mag zulks verbazen. Er kan verwacht worden dat hij zich eerder terughoudend zou opstellen en zijn blik op de toekomst eerder zou richten op de veiligheid van zichzelf en zijn gezin in plaats van zijn zoon te verlossen wanneer die nog maar net zijn thuisland is moeten ontvluchten (CGVS 1 p. 5; CGVS 2 p. 7; CGVS 3 p. 4, 5). Niet in het minst wanneer jullie nog elders familie hebben (CGVS 3 p. 13). Het geheel van het door u verklaarde gedrag dat je aan je vader toeschrijft brokkelt het geloof in je verklaringen eens te meer af en brengt je verzoek om internationale bescherming verder in het gedrang.

Tenslotte moet er nog gewezen worden op uw houding na aankomst in Europa, dewelke eens te meer ernstige vraagtekens bij uw verklaringen zet. Zo blijkt u doorheen verschillende Europese landen gereisd te zijn zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaringen DVZ, vraag 32; CGVS 1 p. 6). Dat u voor zichzelf besloten had om naar België te komen (CGVS 1 p. 6) kan uw houding niet vergoelijken. Er kan immers redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat uw persoonlijke smaak ondergeschikt is aan het verkrijgen van bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Zelfs wanneer u de kans geboden kreeg om uw nood aan bescherming toe te lichten bij de Sloveense autoriteiten, dewelke u eveneens van onderdak voorzagen (Dublin Unit Slovenië), koos u ervoor om deze autoriteiten te misleiden (CGVS 1 p. 8) en het opvangcentrum te verlaten nog voor uw verzoek kon worden onderzocht en uw verzoek verder behandeld kon worden (Dublin Unit Slovenië). Dergelijk gedrag valt niet te rijmen met wat er van een persoon met een nood aan internationale bescherming verwacht mag worden. Zo ook de vaststelling dat u ondanks een verblijf van een week in Frankrijk, wederom kiest om geen verzoek om bescherming in te dienen maar uw verblijf gebruikte om te rusten (CGVS 1 p. 6), wat niet te rijmen valt met de houding van iemand die nood heeft aan de bescherming van een derde land. Voorgaande doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming.

[...]

De taskara die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De authenticiteit van het stuk werd reeds in het kader van uw verklaringen aangaande uw identiteit en leeftijd in vraag gesteld. Bovendien legt u slechts een kopie van uw taskara neer, waardoor het stuk bewijswaarde mist. Hier kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Voor het overige legt u geen enkel stuk neer waarmee u uw afkomst uit Afghanistan of uw problemen aldaar staakt."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het

bekritiseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker stelt als volgt:

“Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.”,

brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het staat verzoeker verder vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij heeft verklaard op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd. De ambtenaar van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel bestaat het vermoeden dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen, zoals ook samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, overeenstemt met wat verzoeker in werkelijkheid heeft verklaard. Hij bewijst *in casu* niet het tegendeel.

Verder betoogt verzoeker dat hij niet de bedoeling had de Belgische asielinstanties te misleiden, dat hij de leeftijd heeft meegedeeld die hij altijd als voor waar heeft gekend, dat hij steeds de waarheid heeft verteld, dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land van herkomst en dat rekening moet worden gehouden met zijn profiel van laagopgeleide landbouwerszoon. Verzoeker licht deze elementen echter geenszins *in concreto* toe en komt dienaangaande niet verder dan vage en algemene beweringen. Uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Bovendien gaf hij in Slovenië een andere leeftijd op, hetgeen zijn bewering, steeds de leeftijd te hebben meegedeeld die hij altijd als voor waar heeft gekend, ondermijnt. Verder brengt verzoeker geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. In de bestreden beslissing wordt op grond van voormelde pertinente motieven terecht vastgesteld dat verzoeker zijn profiel van laagopgeleide landbouwerszoon allerm minst aannemelijk weet te maken. Het louter volharden in dit profiel in zijn verzoekschrift werpt op deze motivering geen ander licht. Verzoeker kan dan ook niet dienstig naar dit profiel verwijzen teneinde de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen te verschonen. Gezien de vaststellingen in het kader van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, kan verzoeker, die ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was, niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om over de kernelementen van zijn vluchtrelaas gedetailleerde, coherente, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker stelt als volgt:

“Dat verzoeker maar weinig stukken heeft neergelegd, ter staving van zijn asielrelaas.

Dat verzoeker wijst op het beperkte gebruik van authentieke documenten in diens land van herkomst en derhalve op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven middels stukken.

Dat het CGVS bovendien geen enkel waarde hecht aan stukken uit Afghanistan, gelet op hun relatieve bewijswaarde.

Dat verzoeker bovendien formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen blijft staan.”,

dient erop gewezen dat het loutere gegeven dat verzoeker weinig stukken ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, op zich geen afbreuk doet aan de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, die grotendeels zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen. De bewijswaarde van verzoekers

taskara wordt evenwel ondermijnd door de vaststellingen in het kader van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake zijn leeftijd. Dat verzoeker ter terechtzitting de originele versie van deze taskara laat zien, doet hieraan geen afbreuk.

Verder stelt verzoeker doorheen zijn verzoekschrift meermaals dat hij ingeval van terugkeer door de taliban zal worden geviséerd. Doch uit zijn verklaringen, waarvan de samenvatting werd opgenomen in het feitenrelaas, waarnaar verzoeker ook in zijn verzoekschrift verwijst, blijkt dat verzoeker stelt een buurman te vrezen, die een machtige politiecommandant was in zijn dorp, en dat zijn eigen oom lid werd van de taliban teneinde zich tegen deze buurman te kunnen keren. Er kan dan ook niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft waar hij in zijn verzoekschrift betoogt als volgt: *“Dat het ook begrijpelijk is dat verzoeker over de beroepsactiviteiten van zijn oom in het ongewisse werd gelaten. Dat het immers algemeen bekend is dat Afghanen die een militaire-, politionele- of overheidsfunctie bekleden zeer karig omspringen met de informatie die zij delen met hun familieleden. Wat hun familie niet weet, kan derhalve ook niet tegen hen worden gebruikt.”* Dat verzoeker in zijn verzoekschrift naar een ander vluchtrelaas verwijst dan hetgeen hij eerder ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uiteenzette, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden

geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven

uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

6.3.3. *In casu* wijst verzoeker op de duur van zijn verblijf in Europa, zijn tewerkstelling en de getuigenissen toegevoegd aan zijn aanvullende nota.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in 2000 werd geboren (zie beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake verzoekers leeftijd) en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2018. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 18 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft, dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen vier jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging en dat hij werkt, dat hij een gewaardeerde collega is, hetgeen hij staft middels de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken, en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen

of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en

gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto*-politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen

ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto*-regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto*-regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Balkh. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Balkh geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER